

Nhiệm vụ Chuyền 2: Tôi sao tôi đi biếu tình?

Tác Giả: Long Trinh Huu

Chúa Nhật, 12 Tháng 6 Năm 2011 06:21

Tôi không nghĩ mình sẽ viết Nhiệm vụ Chuyền 2 trong tâm trạng sôi gan tím ruột như thế này.

Ngồi ở Trung Quốc một tuần nay khiến chúng ta và vào lúc này đây tôi nghĩ rằng gì mà tôi đã dành viết không còn nhiều ý nghĩa. Nhưng tôi sẽ viết, tôi muốn viết để bình tâm hơn và suy nghĩ thấu đáo hơn. Tôi không muốn viết làm cho mình bị chi phối bởi những cảm xúc bộc phát lúc này.

Tôi cũng muốn chia sẻ với các bạn đã dành sự quan tâm đến bài viết của tôi hai điều:

Tôi viết những bài này không phải để đối đầu với những người đã mua mai đoàn biếu tình, mà là để tìm kiếm một tiếng nói chung, sự đoàn kết chung giữa những người Việt Nam với nhau. Bởi điều đau lòng nhất trong chuyện này là chúng ta đã để cho kẻ thù thấy rằng: dân tộc chúng ta thực sự không đoàn kết. Chính họ nhận thấy người Việt Nam Trung Nam Hải có lý do để vuốt râu cưỡi khà và tiếp tục uy hiếp chúng ta như ngày hôm nay họ đã làm.

- Nhưng gì tôi viết đến thu được là chia sẻ cá nhân, nhưng gì thực sự đã diễn ra bên trong tôi với mong muốn được giải phóng cảm xúc cá nhân và tìm kiếm sự đồng cảm, không một phản ứng phẫn nộ ám chấp bất kỳ ai, bất kỳ việc gì, cũng không phải để thể hiện điều gì và càng không phải để quở trách cho lòng yêu nước của tôi.

Tôi nhận tin nhắn Yahoo...

Tôi nhận được lời kêu gọi biếu tình qua một tin nhắn spam trên Yahoo, ngày 31.5.2011. Đó là tin nhắn từ một người bạn mà tôi chưa bao giờ nghĩ rằng chúng ta quan tâm đến chính trị cho đến nỗi là một cuộc biếu tình của chính người Việt Nam.

Trên các diễn đàn mạng cũng sôi nổi những phản ứng giữa người Việt Nam. Chưa bao giờ tôi thấy chuyện "lòng yêu nước" lại trở nên nóng bỏng và gần gũi đến thế. Trong khi đó, phần lớn của Chính phủ đã có nhu cầu thay đổi đáng kể, mạnh mẽ hơn, trở nên hiện đại hơn. Tất cả những điều đó làm cho tôi trong tôi bao nhiêu điều, ngỡ ngàng.

Nhiệm vụ Chuyền 2: Tôi sao tôi đi bị tình?

Tác Giả: Long Trinh Huu

Chúa Nhật, 12 Tháng 6 Năm 2011 06:21

... đến hành trình vượt qua nỗi sợ hãi

Đi u đến tiên hiên lên trong tôi khi đến đến tin kêu gọi bị tình là: tôi th c s mu n tham gia. Tôi sao i không ch ? Tôi qu c đang lâm nguy, gi c ngo i xâm đang g m nh m t ng th c vuông trên bị n. Tôi đã đến c d y d đến ch ng l i t t c nh ng đi u y.

R t nhanh sau đó, đi u th hai p đến, nh m t con ngáo p kh ng l , có tên là S HẢI.

Tôi s cái gì nh ?

Tôi s b b t, nh nhi u ng i đã b b t.

Tôi s cu c s ng yên bình c a tôi s b xé nát b i s can thi p c a c quan an ninh.

Tôi s nh ng cái nhìn dè b u c a nhi u ng i s ném cho tôi hai ch "ph n đ ng". R i h s làm gì? H s xa lánh tôi. đ t n c này ng i ta t i k hai cái ch đ y, vì nó th c s gây r c r i cho h .

Cu c gi ng xé trong tôi b t đ u di n ra. Nh ng cũng r t nhanh, tôi nh n ra nh ng đi u còn khi n tôi s hãi h n.

Tôi nh n ra và c m th y nh c nh ã vì trong con ng i tôi có 2 ch "HÈN NHÁT". S th t là rõ ràng và tôi không th dùng t khác đ g i tên. Tôi hèn nhất vì đã cầm l ng bao nhiêu năm tr c hi m h a m t n c vào tay k thù. Tôi hèn nhất vì không làm đ c cái gì khá h n là ch i đ ng. Tôi hèn nhất vì đã ph n b i l i nh ng lý t ng mà tôi đam mê, nh ng lý t ng mà tôi có th chém gió hàng gi đ khoe m v i ng i khác r ng tôi hay ho l m. Tôi hèn nhất vì chính cái lúc tôi mu n nói lên t ng nói yêu n c thì tôi l i t gi t mình l i đ đ n đo suy nghĩ. Tôi hèn nhất đ n m c vô liêm s vì tôi đang m c c v i chính T qu c c a mình.

Tôi nh l i l i m t th y giáo c a tôi đã nói trên Facebook: có nh ng ng i r t đ o m o, r t t t, r t hay ho nh ng ch ng làm đ c cái gì cho đ i. Chao ôi, nó đúng v i tôi m t cách kinh kh ng.

Tôi nh n ra r ng sau này có con, tôi s không có m t mũi nào đ đ y cho nó th nào là quê h ng, đ t n c, th nào là tình yêu quê h ng, th nào là lòng yêu n c. Tôi s l y t cách gì đ đ y cho nó nh ng bài h c đ o đ c đây? Tôi s tr l i nó th nào khi nó ch t v n: t i sao chúng ta l i m t Hoàng Sa và Tr ng Sa h b ?

L nào tôi l i b o: vì b hèn nhất, hay né tránh h n thì là: vì đ t n c mình y u.

Hay là tôi s b t ch p s liêm s đ rao gi ng cho nó nh ng bài h c đ o đ c cao c nh t và t bị n mình thành m t k đ o đ c gì ?

Tôi nh n ra r ng n u tôi t p t c hèn nhất, tôi s t tay ph nh n t cách ng i Vi t Nam c a mình và không còn x ng đáng v i đ t n c này n a. M i l i l đao to búa l n, s phê phán mà tôi nh m vào Nhà n c và nh ng tiêu c c xã h i t x a đ n nay đ u tr nên l b ch và vĩnh vi n không bao gi tôi còn có t cách đ đòi h i đi u gì t Nhà n c n a. Tôi s t tay giam

Nhiệm vụ Chuyền 2: Tôi sao tôi đi biếu tình?

Tác Giả: Long Trinh Huu

Chúa Nhật, 12 Tháng 6 Năm 2011 06:21

cảm sớt do của chính mình.

Và rồi trong những cuộc vui chơi, hội hè, tôi sẽ lấy cách gì để hát những bài ca yêu mến của tôi vào những ngày làm đây?

Tôi nhận ra rằng sự mất còn của đất nước chúng tôi là việc riêng của bà Nguyễn Phụng Nga, chúng tôi là việc riêng của ông Nguyễn Chí Vĩnh, nó chính xác còn là việc của tôi. Nếu được lập quy định cho đất nước tôi rồi mất đất nước chúng tôi cũng có người mang đất thì nó không phải là thời điểm lập quy định mà tôi mong muốn, và có đến 99% khả năng nó là hàng Tàu.

Tôi nhận ra một điều rằng cách xử sự của tôi ngày hôm nay sẽ ảnh hưởng chính bản thân tôi trong tương lai. Nếu tôi sẽ phán xét tôi thế nào đây? Liệu tôi nào có đi đâu xa, việc chúng ta làm hôm nay, ngày mai nó đã thành lịch sử. Mọi việc làm của chúng ta đều sẽ được lịch sử ghi lại và phán xét.

Tôi sẽ tìm kiếm những điều đó hiện là cái con ngáo đang đe dọa tôi. Trong vô vàn những giải pháp để thoát khỏi sự hèn nhất, tôi lựa chọn giải pháp đi biếu tình. Hành trình vượt qua nỗi sợ hãi đó chóng vánh và đến giờ hiện tại thì tôi thấy, bởi quá đến giờ nên tôi nhận ra thì tôi thấy hai cách xử sự. Tôi không biết tương lai của tôi sẽ ra sao, hiện tại tôi chỉ nhận thấy một điều là tôi thấy.

Sau khi đọc xong bài viết chấp vá và rồi rồi này, tôi rất mong bản văn những những điều tôi đã nêu ý kiến đưa bài viết. Xin cảm ơn !